

Проснулись газони, в фіалок — урок декламації,
Завчають напам'ять сріблясту абетку дощу,
Цвітуть абрикоси, а скоро — бузок і акації,
Полинуть угору смарагдові линви плющу.

Весняна довершеність кольору, полисків, ліній,
Ти все пригадаєш – не скоро... Вернеться тепло.
Подряпини, скабки... Терпіння, — шепочу , – терпіння...
Болітиме трохи. Хоч так уже, звісно, було.

Ці темні фасади, луна від захеканих кроків,
Відчинене навстіж, охрипле від крику вікно,
І засклені двері, в яких миготять оболоти,
І сліпить у очі закинуте сонцем руно.

Коріння бунтує, але відступати запізно,
Бо жереб вже кинуто, ти тут уже не одна.
Бо зводить із розуму біла пелюстка. І ніжність
Безмежна як небо. Хоча і безмежно сумна.

Ступити за грані, спустити всі клеми і гальма.
Це зветься любов'ю... А може журую...Хтозна...
Щоразу як виклик – прекрасна, жорстока, фатальна,
Ламає каміння, сплітає дороги – весна..

Наталя Дзюбенко-Мейс